

SEKSIONI I KATËRT
APLIKIMI NR.4921/06

VENDIM
VIOLETA RIZI KUNDËR SHQIPËRISË

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), e mbledhur më 8 nëntor 2011, në një Dhomë të përbërë nga:

Lech Gralicki, President

David Thór Björgvinsson

Päivi Hirvelä

George Nicolaou

Ledi Bianku

Zdravka Kalaydjieva,

Vincent A. De Gaetano, gjykatës

dhe Lawrence Early, sekretar i seksionit,

duke marrë parasysh aplikimin e mësipërm, të paraqitur më 10 nëntor 2006,

duke marrë parasysh vërejtjet e paraqitura nga Qeveria e paditur, si edhe vërejtjet e dorëzuara si kundërpërgjigje ndaj të parave nga aplikuesja,

pasi ka shqyrtuar çështjen, vendos si më poshtë:

FAKTET:

1. Aplikuesja, Znj. Violeta Ngjela, lindur Rizi, është shtetase shqiptare, e lindur në vitin 1938 dhe jeton në Durrës. Ajo u përfaqësua përpara gjykatës nga z. E. Todhe, një avokat, i cili e ushtron profesionin në Durrës. Qeveria Shqiptare (Qeveria) u prezantua nga përfaqësuesja e atëhershme e saj, znj. E. Hajro nga Zyra e Avokatit të Shtetit.

A. Rrethanat e çështjes

2. Faktet e çështjes, siç u parashtruan nga palët, mund të përmbliken si më poshtë.

3. Më 22 korrik 1993, Gjykata e Rrethit të Durrësit (Gjykata e Rrethit) i njohu aplikueses të drejtat e pronësisë nga ana e babait mbi një sipërfaqe toke me përmasat 520 m² të pozicionuar në qytetin e Durrësit (vendim vërtetimi fakti). Në një datë të papërcaktuar, një ndërtesë gjashtëkatëshe u ndërtua mbi atë sipërfaqe toke, duke përfshirë bar-restorant “Primavera”, të ndodhur në katin përdhes.

4. Në një datë të papërcaktuar, presidenti i atëhershëm i Gjykatës së Kasacionit bëri një kërkesë për rishikim të vendimit të datës 22 korrik 1993. Më 18 nëntor 1994, Gjykata e Kasacionit vendosi ta hedhë poshtë atë vendim me arsyen se gjykata më e ulët nuk kishte realizuar një hetim të detajuar dhe e rihapi çështjen për një ekzaminim të ri. Më 17 janar 1995, pas një kërkesë për interpretim, Gjykata e atëhershme e Kasacionit arriti në përfundimin se vendimi i saj i datës 18 nëntor 1994 nuk kishte pasur ndonjë efekt në rezultatin e procedurave të përcaktuara nga gjykata e rrethit në vendimin e datës 5 maj 1994 (shiko më poshtë paragrafin 7).

5. Më vonë, procedurat e ridëgjimit u shtynë nga gjykata e rrethit në një datë të papërcaktuar, duke qenë se edhe vetë aplikuesja e humbi interesin për çështjen.

1. Procedurat për rikthim të pronës palëve të treta (Ks-të)

6. Më 1 prill 1994, Komisioni i Durrësit për Kthimin dhe Kompensimin e Pronave – “Komisioni”, i njohu Ks-ve (palët e treta) titullin e trashëguar të pronësisë mbi një hapësirë toke me

përmasat 1,830 m² (vendimi nr.1 i Komisionit), duke përfshirë edhe të drejtën për refuzimin e parë që iu ishte bërë për mjediset e bar-restorant “Primavera”.

7. Në një datë të papërcaktuar, Ks-të i kërkuan Gjykatës së Rrethit t’ia njihnin të drejtën e pronësisë mbi hapësirën e tokës në të cilën ishte ndërtuar “Primavera”. Më 5 maj 1994, Gjykata e Rrethit, duke u mbështetur në vendimin e saj të datës 22 korrik 1993 (shiko paragrafin 3 më sipër), nuk e pranoi kërkesën e tyre. Ajo e anuloi vendimin nr.1 të Komisionit dhe i njohu aplikueses dhe fëmijëve të saj të drejtat e pronësisë mbi tokën prej 520 m². Në një datë të papërcaktuar, Ks-të apeluan.

8. Më 16 shtator 1994, Gjykata e Apelit Durrës mbështeti vendimin e Gjykatës së Rrethit duke i njohur të drejtën e pronësisë aplikueses dhe fëmijëve të saj mbi sipërfaqen prej 520 m². Megjithatë, ajo e hodhi atë pjesë të vendimit të Gjykatës së Rrethit, i cili kishte anuluar vendimin nr.1 të Komisionit, duke qenë se Komisioni nuk ishte ftuar si palë gjatë proceduarve. Në një datë të papërcaktuar, Ks-të apeluan në Gjykatën e Kasacionit.

9. Më 22 nëntor 1994, Gjykata e Kasacionit hodhi poshtë vendimet e të dyja gjykatave më të ulëta. Duke gjykuar në bazë të fakteve, ajo nuk i pranoi ankesat e Ks-ve duke iu referuar tërheqjes së tyre nga çështja. Kështu, hyri në fuqi vendimi i Komisionit i datës 1 prill 1994.

2. Procedurat për kthimin e tokës aplikuesit

10. Duke interpretuar vendimin e Gjykatës së Kasacionit të datës 22 nëntor 1994, i cili i njëjti aplikueses dhe fëmijëve të saj të drejtën e pronësisë së trashëguar për sipërfaqen e tokës më 2 shkurt 1995 Komisioni i njohu aplikueses dhe fëmijëve të saj sipërfaqen e tokës prej 520 m² (vendimi nr.2 i Komisionit), duke përfshirë të drejtën e refuzimit të parë për sa kishte të bënte me ambientet e “Primavera-s”. Më 21 shkurt 1995, fëmijët e aplikueses ia dhuruan pjesët e tyre të barabarta aplikueses, me anë të një kontrate dhurimi.

11. Më 11 shkurt 1995, u realizua një kontratë shitjeje midis një kompanie shtetërore, NTUS, Agjencia Kombëtare e Privatizimit (AKP) dhe aplikueses ku kjo e fundit kërkoi 1,607,310 lekë shqiptare për ambientet e “Primavera-s”.

12. Gjithashtu, aplikuesja u pajis me një certifikatë regjistrimi të pronësisë (nr.6085) pranë zyrës për regjistrimin e pronave të patundshme, më 21 shkurt 1995.

3. Procedurat në lidhje me vlefshmërinë e vendimit nr.2 të Komisionit dhe kontratës së shitjes.

13. Më 18 nëntor 1995, Ks-të dorëzuan një ankesë në Gjykatën e Rrethit, ku kërkonin anulimin e vendimit nr.2 të Komisionit. Sipas dosjes, rezultoi se aplikuesja nuk ishte palë në këto procedura.

14. Më 16 nëntor 1995, Gjykata e Rrethit e anuloi vendimin nr.2 të Komisionit. Sipas vendimit të Gjykatës së Kasacionit të datës 22 nëntor 1994 (shiko më sipër paragrafin 9), u arrit në përfundimin se vendimi nr.2 i Komisionit ishte lëshuar në shkelje të ligjit, duke thyer të drejtën për pronësi të aplikueses. Më tej Gjykata e Rrethit vuri në dukje se, përderisa aplikuesja nuk kishte ndjekur aplikimin pas shtyrjes së çështjes së saj, sipas vendimit të Gjykatës së Kasacionit të datës 18 nëntor 1994 (shiko më sipër paragrafin 4), vetë Gjykata e Rrethit refuzoi t’i ndiqte procedurat.

Ky vendim u bë i formës së prerë për deri sa asnjë apelim nuk u arkivua kundër tij.

15. Duke qenë se vendimi nr.2 i Komisionit u shpall i pavlefshëm, më 3 prill 1996, AKP-ja dhe Ks-të paraqitën një ankesë në Gjykatën e Rrethit kundër kontratës së shitjes, duke pretenduar se ajo ishte e pavlefshme.

16. Më 2 tetor 1997, Gjykata e Rrethit të Kavajës e anuloi kontratën e shitjes, duke u mbështetur mbi të njëjtin arsyetim dhe mbi vendimin e datës 16 tetor 1995 (shiko më sipër paragrafin 14). Ajo vendosi se shuma e paguar, e indeksuar për të marrë parasysh inflacionin, duhej t’i kthehej aplikueses. Më 13 tetor 1997, aplikuesja apeloi.

17. Më 20 maj 1998, Gjykata e Apelit e Tiranës e rrëzoi vendimin e Gjykatës së Rrethit të Kavajës dhe e paraqiti çështjen për t’u riekzaminuar nga një formacion tjetër i po asaj gjykate, duke deklaruar si më poshtë:

“Gjatë riezaminimit të çështjes, Gjykata e Rrethit duhet të marrë në konsideratë çdo dyzim të sipërfaqeve të tokës të përcaktuar nga vendimet e Komisionit... Gjykata e Rrethit duhet të identifikojë saktë palët, të thërrasë Komisionin dhe të organizojë një studim topografik për të hetuar dhe për të sqaruar çështjen e mësipërme.”

18. Më 7 prill 2000, Gjykata e Rrethit Durrës e deklaroi vendimin nr.2 të Komisionit të pavlefshëm. Ajo deklaroi si të pavlefshme edhe kontratën e shitjes dhe urdhëroi AKP-në të rimbursonte shumën e paguar nga aplikuesja, e indeksuar për të pasur parasysh inflacionin. Aplikuesja apeloj në një datë të papërcaktuar.

19. Më 29 qershor 2000, Gjykata e Apelit Durrës (Gjykata e Apelit) e shfuqizoi vendimin e Gjykatës së Rrethit. Ajo konkludoi se vendimi nr.2 i Komisionit ishte ende në fuqi për deri sa nuk ishte kundërshtuar në gjykatat vendase. Asnjë vërejtje nuk u bë në lidhje me vendimin e Gjykatës së Rrethit të datës 16 tetor 1995 (shiko më sipër paragrafin 14). Procedurat e iniciuara nga Ks-të u hodhën poshtë. Në një datë të papërcaktuar, Ks-të apeluan në Gjykatën e Lartë.

20. Më 22 nëntor 2001, Gjykata e Lartë e hodhi poshtë vendimin e Gjykatës së Apelit dhe e shtyu çështjen për riezaminim. Ajo konkludoi se Gjykata e Apelit nuk kishte marrë parasysh të gjitha ankesat e Ks-ve.

21. Më 7 tetor 2002, Gjykata e Apelit mbështeti vendimin e Gjykatës së Rrethit Durrës së datës 7 prill 2000. Ajo arriti në përfundimin, *inter alia*, si më poshtë:

“Gjykata e Kasacionit me një vendim... në 1996 ... bëri një interpretim të vendimit ... më 22 nëntor 1994. Sipas interpretimit të saj, tërheqja e palëve paditëse [Ks-ve] erdhi si rezultat i deklaramit të tyre si pronarë të hapësirës së tokës, sipas vendimit të Komisionit të datës 1 prill 1994 (vendimi nr.1 i Komisionit).

Vendimi i Gjykatës së Kasacionit, i datës 22 nëntor 1994 nuk ia njohu të akuzuarës (pra, aplikueses) të drejtën e pronës duke bërë që mungesa e kësaj të drejte të mos i shërbente si titull pronësie në bazë të së cilit do të mund të vepronte Komisioni.

E akuzuara argumentoi se titulli i saj i pronësisë bazohej në vendimin e Gjykatës së Rrethit, të datës 22 korrik 1993. Megjithatë, ky vendim u rrëzua nga vendimi i Gjykatës së Kasacionit, i datës 18 nëntor 1994.”

22. Më 11 nëntor 2002, aplikuesja apeloj në Gjykatën e Lartë.

23. Më 1 korrik 2004, Gjykata e Lartë e mbështeti vendimin me shumicë votash. Ajo konfirmoi se aplikueses nuk i ishte njohur e drejta për pronësi, duke konkluduar se Komisioni jo vetëm kishte bërë shkelje procedurale duke ia kaluar të drejtën e pronës aplikueses, por gjithashtu, kishte keqinterpretuar të dhënat e çështjes së aplikueses. Gjykata e Lartë urdhëroi që shumën e paguar nga aplikuesja të rimburshej sipas kushteve të vendimit të Gjykatës së Rrethit Durrës, të datës 7 prill 2000. Më 28 janar 2005 aplikuesja dorëzoi një ankesë kushtetucionale në Gjykatën Kushtetuese.

24. Më 7 shkurt 2005, Gjykata Kushtetuese e deklaroi si të papranueshme ankesën e aplikueses, duke konkluduar se ajo nuk paraqiste ndonjë shkelje të së drejtës për t’u ndjekur në një seancë gjyqësore.

Procedurat në lidhje me zbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të vitit 2004

25. Më 24 tetor 2005, AKP-ja urdhëroi që shumën prej 1,607,310 t’i kthehej aplikueses sipas vendimit të Gjykatës së Lartë të vitit 2004.

26. Më 10 mars 2011, aplikuesja informoi Gjykatën me shkrim se vendimi ishte zbatuar në një datë të papërcaktuar. Aplikuesja nuk paraqiti dokumente mbështetëse, pavarësisht kërkesës së sekretarisë në letrën e datës 18 shkurt 2011 për t’i paraqitur këto dokumente.

4. Procedurat në lidhje me kërkesën për rishikim përpara Gjykatës së Lartë

27. Më 11 prill 2005, aplikuesja paraqiti kërkesën përpara Gjykatës së Lartë për rishikim të vendimit të saj, të datës 1 korrik 2004 në bazë të të dhënave dhe fakteve të reja. Ajo, me anë të një letre në Ministrinë e Rregullimit të Territorit dhe të Turizmit, u ankua, *inter alia*, se dy nga tre ekspertët të cilët kishin përgatitur raportin e ekspertëve nuk ishin licencuar nga autoritetet.

28. Më 28 nëntor 2005, Gjykata e Lartë nuk e pranoi aplikimin. Ajo iu referua vendimeve të mëparshme të gjykatës, mori parasysh arsyet për kërkesën e aplikueses për rishikim dhe konkludoi se

kërkesa nuk përputhej me nenin 494 të Kodit të Procedurës Civile (shiko më poshtë “Ligjin përkatës vendas”). Gjykatësi N.K., i cili kishte qenë pjesë e shumicës e cila kishte marrë vendimin kundër aplikueses në vendimin e Gjykatës së Lartë të datës 1 korrik 2004, ishte anëtar i bankës.

29. Më 6 mars 2006, aplikuesja bëri apelim kushtetucional.

30. Në një datë të papërcaktuar, aplikuesja e ribëri përsëri kërkesën e saj për rishikim.

31. Më 24 mars 2006, Gjykata e Lartë e hodhi poshtë atë duke e vlerësuar si tërësisht të njëjtë me kërkesën e mëparshme.

32. Më 27 shtator 2006, Gjykata Kushtetuese e deklaroi të papranueshme kërkesën e aplikueses, duke konkluduar se çështjet e ngritura ishin pjesë e juridiksionit të gjykatave më të ulëta.

5. Informacion shtesë

33. Me anë të një letre të datës 1 nëntor 2007, aplikuesja informoi sekretarinë se ajo kishte hapur procedura kundër AKP-së për rimbursim të shpenzimeve të bëra për mirëmbajtjen dhe rinovimin e bar-restorant “Primavera”.

34. Më 16 qershor 2006 dhe më 20 dhjetor 2007, Gjykata e Rrethit dhe Gjykata e Apelit, respektivisht, morën vendim në favor të aplikueses. Palët nuk kanë sjellë kopje të vendimeve të gjykatave. Megjithatë, një apelim në Gjykatën e Lartë është ende në proces.

B. Ligji përkatës vendas

1. Kushtetuta

35. Pjesët përkatëse të Kushtetutës së Shqipërisë pohojnë si më poshtë:

“Neni 42 § 2

Kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë, ose në rastin e akuzave të ngritura kundër tij, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj.”

“Neni 131

Gjykata Kushtetuese vendos për: ... (f) gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve për shkeljen e të drejtave të tyre kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave.”

“Neni 142 § 3

Organet e shtetit janë të detyruara të ekzekutojnë vendimet gjyqësore.”

2. Kodi i Procedurës Civile (“KPC”)

36. Nenet 494-502 të KPC-së përcaktojnë rishikimin e vendimeve të gjykatës. Neni 494 parashikon që rishikimi i vendimit final mund të ndodhë, *inter alia*, kur: (a) zbulohen rrethana të reja ose të dhëna të reja me shkrim, të cilat janë të rëndësishme për çështjen, dhe që nuk janë bërë të njohura për palën përkatëse gjatë procedurave; ose (b) provohet se deklaratimet e dëshmitarëve ose opinionet e ekspertëve në të cilat është bazuar vendimi kanë qenë false.

37. Sipas nenit 496 të KPC-së, kërkesa për rishikim paraqitet brenda 30 ditëve që prej ditës në të cilën pala e cila bën kërkesën ka pasur dijeni për të dhënat që mundësojnë rishikimin, dhe, në çdo rast, jo më vonë se një vit prej ditës në të cilën të dhënat që mundësojnë rishikimin kanë dalë në dritë. Neni 498 i KPC-së pohon se vendimi për mospranimin e kërkesës për rishikim merret nga Gjykata e Lartë pa praninë e palëve.

ANKESAT

38. Aplikuesja bëri një sërë kërkesash në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës. Fillimisht ajo u ankua se vlefshmëria e vendimit nr.2 të Komisionit dhe kontrata e shitjes ishin të padrejta, duke qenë se gjykatat vendase kishin bërë një vlerësim të gabuar të të dhënave. Më tej ajo vijoi duke pretenduar se vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 11 nëntor 2005, i mungonin arsyetimet e duhura. Gjithashtu, ajo u ankua për mungesë paanshmërie të bankës së Gjykatës së Lartë të datës 11 nëntor 2005, duke iu referuar prezencës së gjykatësit N.K., i cili kishte refuzuar më parë apelimin e saj të datës 1 korrik 2004.

39. Më 14 shkurt 2008, kur presidenti i seksionit të katërt i kushtoi vëmendje aplikimit të Qeverisë së paditur, ai gjithashtu vendosi, *prioprio motu*, t'i kushtojë vëmendje edhe ankimit për moszbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 1 korrik 2004.

40. Aplikuesja u ankua se padrejtësia e procedurave në lidhje me vlefshmërinë e kontratës së shitjes kishte çuar drejt shkeljes të së drejtës së saj për pronësi për sa kishte të bënte me ambientet e bar-restorant “Primavera”, sipas nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës. Ajo insistoi që t'i rikthejë sipërfaqja e tokës prej 520 m².

LIGJI

A. Neni 6 § 1: Ankesat

1. Për sa ka të bëjë me pretendimin për padrejtësi gjatë procedurave mbi vlefshmërinë e vendimit nr.2 të Komisionit dhe të kontratës së shitjes

41. Neni 6 § 1 i Konventës, për sa ka të bëjë me çështjen, pohon si më poshtë:

“Në përcaktimin e të drejtave të tij civile dhe të detyrimeve të tij ...çdo individ ka të drejtën për një seancë ...të drejtë ... nga [një] ... gjykatë ...”

42. Gjykata përsërit se në përputhje me nenin 35 § 1 të Konventës, ajo e ekzaminon një ankesë nëse “të gjitha mjetet vendase janë konsumuar” dhe nëse ajo është dorëzuar “brenda një periudhe prej gjashtë muajsh prej datës në të cilën është marrë vendimi final”. Gjykata e pranon aplikimin e vendimit gjashtëmujor edhe në mungesë të kundërshtimit përkatës nga Qeveria (shiko “Belaousof dhe të tjerët kundër Greqisë”, nr.66296/01, § 38, 27 maj 2004; “Miroshnik kundër Ukrainës”, nr.75804/01, § 55, 27 nëntor 2008; dhe “Toner kundër Mbretërisë së Bashkuar” (vendim), nr.8195/08, 15 shkurt 2011).

43. Në lidhje me këtë situatë Gjykata përsërit se neni 35 § 1 i Konventës kërkon që mjetet e vetme për t'u konsumuar janë ato të cilat janë të disponueshme dhe të mjaftueshme për të ofruar ndreqje të shkeljeve të pretenduara. Megjithatë, një aplikues nuk është i detyruar të mbështetet në mjete të cilat nuk janë të përshtatshme ose të efektshme (shiko midis autoriteteve të tjera, “Akdivar dhe të tjerët kundër Turqisë”, 16 shtator 1996, §§ 65-67, Raportet e Gjykimeve dhe të vendimeve 1996-IV; “Selmouni kundër Francës” [GC], nr.25803/94, § 74, ECHR 1999-V; dhe “Demopoulos dhe të tjerët kundër Turqisë” (vendim) nr.46113/99, 3843/02, 1375/02, 13466/03, 10200/04, 14163/04, 19993/04 dhe 21819/04, § 70, ECHR 2010-...). Kështu, nëse asnjë mjet efektiv nuk është i disponueshëm për aplikuesin, kufiri kohor përfundon gjashtë muaj pas datës së akteve apo masave për të cilat ai ankohet, ose pas datës së njoftimit të atij akti apo efekteve dhe ndikimeve të tij mbi aplikuesin (shiko “Younger kundër Mbretërisë së Bashkuar” (vendim), nr.57420/00, ECHR 2003-I; dhe “Varnava dhe të tjerët kundër Turqisë” [GC], nr.16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 dhe 16073/90, § 157, ECHR 2009-...). Ndjekja e kompensimeve të cilat nuk përmbushin kërkesat e nenit 35 § 1 nuk do të merren në konsideratë nga Gjykata për të vendosur datën finale ose për të llogaritur fillimin për ushtrimin e vendimit gjashtëmujor (shiko “Prystavka kundër Ukrainës” (vendim), nr.21287/02, 17 dhjetor 2002; dhe “Sapeyan kundër Armenisë”, nr.35738/03, § 21, 13 janar 2009).

44. Si rregull i përgjithshëm, Gjykata e pezullon çështjen ligjore nëse një aplikim për rigjykim, ose për rihapje, apo kërkesa të ngjashme të jashtëzakonshme nuk kanë marrë në konsideratë nenin 35 § 1 të Konventës (shiko, për shembull, “Denisov kundër Ruisë” (vendim), nr.33408/03, 6 maj 2004; “Williams kundër Mbretërisë së Bashkuar” (vendim), nr.32567/06, 17 shkurt 2009; dhe “Laska dhe Lika kundër Shqipërisë”, nr.12315/04 dhe 17605/04, §§ 50-51, 20 prill 2010). Në po të njëjtën mënyrë, kompensimet të cilat nuk kanë limite kohore të përcaktuara, duke krijuar në këtë mënyrë pasiguri dhe duke e bërë të pavlefshëm vendimin gjashtëmujor të nenit 35 § 1 të Konventës, nuk janë kompensime të efektshme sipas nenit 35 § 1 (shiko Denisov, cituar më sipër; “Galstyan kundër Armenisë”, nr.26986/03,

§ 39, 15 nëntor 2007; Williams, cituar më sipër; dhe “Tucka kundër Mbretërisë së Bashkuar” (vendim), nr.34586/10, 18 janar 2011). Veçanërisht, gjykata vëren se ajo vazhdimisht nuk i ka pranuar aplikimet në të cilat aplikuesit i kanë paraqitur ankesat e tyre brenda gjashtë muajve nga vendimet, duke mos i pranuar kërkesat e tyre për të rihapur procedurat, për arsye se vendime të tilla nuk do të mund të konsideroheshin “vendime finale” sipas nenit 35 § 1 të Konventës (shiko, midis autoriteteve të tjera, “Kolu kundër Finlandës” (vendim), nr.56463/10, 3 maj 2011; “Berdzenishvili kundër Rusisë” (vendim), nr.31697/03, ECHR 2004-II; “Riedl-Riedenstein dhe të tjerët kundër Gjermanisë” (vendimi), nr.48662/99, 22 janar 2002; dhe “Babinsky kundër Sllovakisë” (vendim), nr.35833/97, 11 janar 2000).

45. Gjykata vëren se procedurat, të cilat ndeshën kundërshtime, përfunduan më 7 shkurt 2005. Në vijim, aplikuesja paraqiti dy kërkesa për rishikim, të cilat u kundërshtuan më 27 shtator 2006. Në bazë të normave të legjislacionit përkatës, dhe veçanërisht në bazë të parashikimeve të KPC-së, është i qartë fakti se ekzaminimi dhe rezultati i rishikimit të një vendimi final të gjykatës është në varësi të vullnetit të Gjykatës së Lartë. Në rastin konkret, Gjykata e Lartë arriti në përfundimin se kërkesa e aplikueses nuk respektonte atë çka parashikohej në nenin 494 të KPC-së.

46. Në vijim, Gjykata arrin në përfundimin se vendimi “final” në çështjen konkrete ishte vendimi i Gjykatës Kushtetuese i datës 7 shkurt 2005. Megjithatë, aplikimi aktual u paraqit në Gjykatë më 10 nëntor 2006, në një periudhë kohore për më shumë se gjashtë muaj që prej datës së vendimit të Gjykatës Kushtetuese. Përpjekjet e pasuksesshme të aplikueses për rishikim të vendimit final nuk mund ta sjellin ankesën brenda limitit kohor gjashtëmuajor, siç parashikohet në nenin 35 § 1. Në vijim, rezulton se kërkesa është paraqitur jashtë afatit kohor dhe sipas nenit 35 §§1 dhe 4 të konventës ajo nuk duhet të pranohet.

2. Për sa ka ta bëjë me pretendimin me trajtimin e padrejtë të procedurave të rishikimit

47. Gjykata përsërit faktin se Konventa nuk i detyron shtetet që t’iu ofrojnë individëve mundësinë e rihapjes së çështjes së tyre pasi vendimi është bërë i formës së prerë. Më tej, neni 6 nuk garanton të drejtën për të rihapur procedurat të cilat janë mbyllur nga një vendim i formës së prerë (shiko, midis të tjerëve, Kolu, cituar më sipër; “Schelling kundër Austrisë” (nr.2) (vendim), nr.46128/07, 16 shtator 2010; “Steck-Risch dhe të tjerët kundër Litenshtajnit” (vendim), nr.29061/08, 11 maj 2010; “Mumladze kundër Gjergjisë”, nr.30097/03, § 35, 8 janar 2008; krahaso “San Leonard Band Club kundër Maltës”, nr.77562/01, §§ 40-48, ECHR 2004-IX). Pas konfirmimit të rihapjes së çështjes, vetëm procedurat e reja mund të merren parasysh për sa ka të bëjë me përcaktimin “e të drejtave civile dhe të detyrimeve” ose të “një akuze penale” (shiko, për shembull, “Aleksyenko kundër Rusisë”, nr.74266/01, § 55, 6 korrik 2009; “Zasurtsev kundër Rusisë”, nr. 67051/01, § 62, 27 prill 2006; “Vanyan kundër Rusisë”, nr.53203/99, § 56, 15 dhjetor 2005; dhe “Kaisti kundër Finlandës” (vendim), nr.70313/01, 14 shtator 2004).

48. Në rastin konkret, kërkesat e aplikueses për rishikim nuk u pranuan nga gjykatat vendase. Për këtë arsye, ato nuk u interesuan për përcaktimin e “të drejtave civile dhe të detyrimeve” apo të një “çështje penale” (shiko “Rudan kundër Kroacisë” (vendim), nr.45943/99, 13 shtator 2001; dhe “Erdemli kundër Turqisë” (vendim), nr.33412/03, 5 shkurt 2004). Kjo pjesë e aplikimit nuk përputhet *ratione materiae* me parashikimet e Konventës dhe duhet të kundërshtohet në bazë të nenit 35 §§3 dhe 4 të Konventës.

3. Për sa ka të bëjë me moszbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, të datës 1 korrik 2004

49. Aplikuesja nuk u ankua për moshyrjen në fuqi të vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 1 korrik 2004. Megjithatë, Gjykata vendosi me mocionin e saj të bënte me dijeni për këtë çështje qeverinë përkatëse dhe të ekzaminonte ankesën në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës.

50. Gjykata vëren se më 18 shkurt 2011, Sekretaria i kërkoi aplikueses të konfirmonte nëse vendimi i Gjykatës së Lartë ishte zbatuar. Më 10 mars 2011 aplikuesja informoi me shkrim Gjykatën se ajo e kishte tërhequr shumën që i ishte përcaktuar në një datë të papërcaktuar. Nuk u dorëzuan dokumentet përkatëse, që mbështesin këtë pohim.

51. Për sa ka të bëjë me informacionin në paragrafin e mësipërm, Gjykata shpall vendimin se vendimi i Gjykatës së Lartë i datës 1 korrik 2004 u zbatua në një datë të papërcaktuar. Në mungesë të ndonjë kërkesë tjetër nga ana e aplikueses, Gjykata vendos se kjo ankesë nuk ka baza për t’u diskutuar. Për këtë arsye, ajo duhet të hidhet poshtë, pasi nuk përputhet me nenin 35 §§3 dhe 4 të Konventës.

B. Neni 1 i protokollit nr.1 ankesa

52. Aplikuesja u ankua, *inter alia*, se natyra e padrejtë e proceduarve që kanë të bëjnë me vlefshmërinë e kontratës së shitjes, ka çuar në shkelje të nenit 1 të protokollit nr.1. Ajo insiston për t'iu rikthyer hapësira e tokës me sipërfaqe 520 m².

53. Neni 1 i protokollit nr.1 pohon si më poshtë:

“Çdo individ ligjor ka të drejtën për të shijuar i qetë pasuritë e tij. Asnjërit nuk do t'i privohet e drejta e tij për pronësi, vetëm në raste të interesave publikë dhe të kushteve të parashikuara nga ligji dhe nga parimet e përgjithshme të ligjit ndërkombëtar.

Megjithatë, parashikimet e mësipërme nuk do të dobësojnë të drejtën e një shteti për të zbatuar ligje të tilla, për aq kohë sa vlerësohet i nevojshëm kontrolli mbi përdorimin e pronës në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagesën e taksave ose kontributeve të tjera ose të dëmeve”.

54. Në bazë të vendimeve në paragrafët e mësipërm 41-46, Gjykata vendos se ankesa është dorëzuar jashtë afatit dhe sipas nenit 35 §§ 1 dhe 4 të Konventës, ajo nuk mund të pranohet.

Për këto arsye, Gjykata e deklaron unanimisht aplikimin të papranueshëm.

Lawrence Early
Sekretar

Lech Garlicki
President